Znjevdijerr, XX September

MINNET, DET FÖRFLUTNAS TEATER

scen I:

Två unga män befinner sig redan i kupén när jag stiger ombord och lägger upp min portfölj ovan våra huvuden.

En av dem berättar om en föreläsning i arkitektur han varit vittne i. Bilderna som visat sig under föreläsningens gång hade haft linjer som inte längre syntes, inte längre var synbara.

Allt detta sade något om struktur, sade den ene.

Ja, allt detta säger något om struktur, biföll den andre.

Konvergens av platthet, sade den ene.

Platthetens konvergens, korrigerade den andre.

Jag kunde inte se det men ana att föreliggande samtal pågått i en tid utan mig.

Nästa station: Uppsala. Next station: Uppsala.
Detta är tågets slutstation.

Ankomsten till lärdomsstaden är vi alla tre med om.
Strax efter: splittring.

scen II:

Mot mig strävar sig textrader fram, med ljuskraftens hjälp. De når mig och tar sig in under den tid jag sjunker mot marknivå. Jag innehar dem, de händer mig, medan jag sänks och för dem med mig ner i den rullande trappan på väg från slutstationen, ankomsthallen.

VÄLKOMMEN HIT

VÄLKOMMEN HEM

Dessa motstridande träffar alla och envar med glans för träff och vändning som lämnar ankomsthallen. Alla. Ingen.

scen III:

De krakkelerade lackskor jag bär och som bär mig rör sig över fyrkantsmönstringen i plattläggningen i riktning mot gatuadressen som håller Köttinspektionen: Strandbodgatan 3

Snubblar till på något jag antar är något. Vad?
Stannar ett ögonblick för att inspektera snubblingens orsak i strukturen. Finner inte något. Ser bara överallt det jämna mönstret av regelbundet organiserade rutor-
Det vill säga: Allt. Ingenting.

scene IV:

Engelska
Svenska

Något jag tar för slang. Cirkel. Karusell. We happen things.
Läsecirkel. Rörelse. Litteratur, i rörelse. Att slanga, slå sig i.

Välkommen skall jag vara.
En ung kvinna tar mig i hand, jag henne.
Hon meddelar rökförbud gällande inom byggnationen hon stiger ur,
återvänder till.

Innan jag följer henne in för att vänta på rörelsen som ska komma
att komma, letar jag i "det fria" efter den plats var jag artigast
avhänder mig mina fimpar. Ser ner på de döda, de uttjänta, de förbi
gångna. Det levande i dem, deras fulla längd, är inte längre här.

Det finns ingen anledning att lyfta tingen ur tiden eftersom
tiden själv försvinner ur dem, åtar sig det arbetet.

scene V:

Stiger in i byggnaden. Slår mig, ner. Lyssnar efter ord
i omlopp.

Hör oro, en undran uttryckt på engelska: if people maybe is a littl
bit lost today, getting here.

En annan röst: Är det något vi ska göra?
...Nej, bara komma...

Att komma är snart gjort. Vara i kommande? Nej. Innebörden i ut-
sagan torde sålunda vara: vara.

... get going and call it dancing?...

Cirkeln försöker kanske i sin rörelse, av sin rörelse, bli
spiralen. Men även spiralens kurvor bär sitt skelett inom sig,
blir historia när rörelsen lämnat dem. En historia, flera historier

Utom sig: hopp. Ett försök att studsa ifrån, en spiralfjäder att
ta avstamp i.

Jag kommer snart att presenteras som Barkman, på plats för att
dokument-
era.
Vi utverkar den cirkelgången, den spiralen, det hoppet.
Försök till studs, flygförsök, dokumentation.

Men, det finns ingen anledning att lyfta tingen ur tiden eftersom
tiden själv flyr dem.

Erbjuds kaffe av den unga kvinnan. Accepterar. Lyssnar till ljuden som kommer ur de kroppar som kommit och börjat göra formationer i rummet vi befinner oss i. Detta rum och det angränsande, anade.

...he woke up to a burning sensation...
...stark mat...
...stressad i kroppen...
... Hela pärmarna ramlade av, men det hände ingenting...
... Jag kommer inte att stanna här...
...varje söndag...
...privata pengar...
... Tove, Tove, Anna...
...Jag heter också Tove...
... Vi ska börja snart...
... Jag känner igen mig, jag har varit här...

DOKUMENTATIONENS FÖRBANNELSE ÄR ATT DEN VILL UPPNÅ FULLSTÄNDIG SAMMSTÄMMIGHET MED SIN UPPRINNELSE. VÄRRE: BLI SIN UPPRINNELSE MEN HÄVDA SIG SOM SIG SJÄLV.

Detta dokument, detta papper. Den blanka ytan av vatten Narkissos en gång slog sig ner vid, slog sig mot.

Dokumentets narcissism träffar den som tar del av detta dokument, som identifierar sig i det.

Cirkeln, rörelsen. Spiralen, hoppet. Den sortens försök till studs. Ifrån. Ikaross inverterad.

scene VI:

Högläsningen börjar. Olika svalg som delar sig i rummet av sittande människor. Vi? Alla är vi en ty alla får vi del i ett och samma svalg? Nej, en och samma text: Viformationer. Samma text? Nej. Rummet ljudar av närvarande svalg och munhålor när de försöker greppa om "det", om "något" som om det, något, funnes, som inte vore förskärad nonsens. Betydelselösa oegentligheter bara, utan varesig mening eller andetag.

Omdömet om texten har anlänt. Osynligt. Konvergent.

Stämbandens och trumhinnornas vibrationer. Sannheten och meningen som bärs av rörelsen, av cirkelns närvarande faktum. Och av flyktlinjerna i det, som går via varandra. Identifikationen i varandra som försök att träda ut ur sig själv och därvidlag undgå sitt öde, dokumentets förbanelse. Spiralen. Hoppet ifrån. Avhoppet, en historia.

Dokumentationen som död. Det är den figuren hoppet rör sig mot.
Dödsföraktande.

Jag tar min ask med tändstickor, skakar den lätt för att framkalla ljudet. Av möjlig brand. Av rökpaus.
Lägger sedan asken ifrån mig på bordet. Stilla, invid mina anteckningar.

scene VII:

Cirkelns arrangörer meddelar kort paus.

Jag reser mig för att gå utanför byggnaden, för att röka.
Jag reser mig och när jag reser mig faller ur min anteckningsbok en bunt mindre lappar, formar sig till en stillnad bild mot golvet.

scen VIII:

Utanför. Tid far genom mina lungor.
Det vi upprättar i vårt inre är det vi har förlorat.
Efteråt: Igen två fimpar jag inte vet var placera.
Går in. Igen.

scene IX:

Röster. Andras.

...maintenance is a drag...
...Margaretha Åsberg...

Något om uppsatt, att vara tvungen att ha det uppsatt.

...encyklopedi of Köttis... A library in one volume...
...Sofia Carlerud... Du kan ha träffat henne...

Bunten av vita fyrkanter som jag tappade i en annan scen ligger kvar i denna. Stilla död genomtag, liggande underlag.

FAMILY ARCHIVE, FAMILJÄRT ARKIV

Vi stannar i mellanrummet? Om det inte är för kallt?
Vi stannar i mellanrummet. Återupptar.

...it is funny to be in another language...
...each sentence like a container...

Post internet. Förtöjningarnas fördröjning. Text som sammanvävd materia, förtöjningstextil.
...forsee whatś going to happen...
Hoppet som föreslås på nytt. A jump. Into the next room, next page.

Ska vi återbörda böckerna?
Gåva.
Tackar av artighet och konvention. Konvergens. Linjerna som suddar ut sig själva av upprepning.
Fotostatkopiorna? Caroline Bylund som valt ut dem säger: "They are not a collection of"likes".

Tystnad. "I mean, This is not true."
Spridda skratt.

Nej, texterna har varit ett fysiskt faktum i rummet i tid.
Varje befrielse är ett nytt fängelse om man inrättar sig i den.
Caroline: There are so many rooms. I have not seen them all.

Vi går mot nästa fyrkant.

Saving time. Realism. Lägger upp tändsticksasken invid mina anteckningar innan jag och övriga karaktärer lämnar rummet och träder in i nästa fyrkant av tid, som kommer bli vår död.

scene X:

Nivån av säd. Level of seed.

Frågan om Depicted dance.
Bilden, fyrkanten, dokumentet i rummet: Stamps. A collection. A collection of stamps. Bilden av. Den fria rörligheten. Platsen, tiden. Fastpräntad, avgjord, stilla övergiven.

Vi finns inte i tid, rör oss inte i tid. Vi är tid. Varje ruta, varje fyrkant kommer att döda oss som vi narcisserna vi plockar vid vägrenen för att ta med oss hem. Förlusten av levandet är den enda befrielsen. Språkets rörelse. Det vi upprättar i vårt inre är det vi har förlorat. När vi inrättar oss i det har det blivit vår fångenskap.

Ett textfragment från förra rutan intar mig. Sålunda ljudande:

We use family photo archives, public as well as private, to gain access to the past.

Mina tändstickor ligger kvar i det rummet. There is no political power without the control of the archive, if not of the memory.

Bilden framför. Caroline trycker på knappar.
Collections before us.
Pappersflygplan. Cyklar. Bottnar av burkar.

...Do you mean full screen?...
...Du måste trycka in "command" and then "click"...
...Är ljudet på?...

Beteljuice. En man med hörlurar. Vi hör ingenting ur den bilden. En tom kundvagn. Potentialiteten.

Första minnet av dans på bild efterfrågas. Att framkalla hät.

En dödsrit?
Att projicera sin inre verklighet på någon annan. Nå och bränna av sin starka stråle mot någon annan karaktärs yta?

Det flammar upp i nederkant av bilden.

...De skjuter hästar, gör de inte?...

Can you see, even if it is not full screen, Caroline askes us.

Jag vet inte. Jag ser det jag ser. Om annat kan jag inte uttala mig.

Hon vill att vi delar våra minnen här, i denna fyrkant, nu i detta presens.

Jag tvingas säga som det är. Att jag inte har något minne, att jag är en litterär gestalt, att jag är ett fysiskt faktum. Jag hänvisar till mina krackelerade lackskor. Att det är via dem jag speglar världarnas skiftningar runt mig, förutsatt att jag går.

The lack of beständighet.
Heraklietos. Two times never the same, säger jag.

Two times never the same. Time.

Svart ruta i rummet.

...I have to let Francine in...
...Hej...Ellen öppnar åt dig...

Aktualisering av det nedpackade huset i Älvsjö igen.

...memory is in oposition to archive...

Någon som förmodligen menar remembrance säger så. Någon som mest troligt sträcker sig efter skillnaden mellan närvarons verb och substantivets hållfasthet säger så.
Men tillägger också, verkligen om tinget minnet minns: memory is an illusion. En illusion av att ha befunnit sig i rummet.

/Barkman

Just som detta uttalats reser sig Barkman, går ut genom dörren till de rum gruppen påbörjade sin cirkel i. Samlar ihop de små lappar med text som ligger utspridda i en geometrisk komposition över golvet invid den stol han tidigare satt.
Han tar denna illusion av att ha befunnit sig i rummet och stoppar den i sin portfölj innan han tar tåget tillbaka.